ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Michala Mazance a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **T. T. D.**, zast. Mgr. et Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalované ze dne 2. 3. 2017, čj. CPR-25512-4/ČJ-2016-930310-V231, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 5. 2017, čj. 2 A 30/2017-35,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalobce (dále „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta jeho žaloba proti shora označenému rozhodnutí žalované. Tím bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie (dále jen „prvoinstanční správní orgán“), ze dne 11. 9. 2016, čj. KRPA-256178-124/ČJ-2013-000022. Posledně uvedeným rozhodnutím bylo stěžovateli dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní

vyhoštění a stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 2 let.

[2] Městský soud v napadeném rozsudku uvedl, že tvrzení stěžovatele se v průběhu správního řízení několikrát měnila a zároveň v jeho výpovědích a výpovědích jeho družky jsou zásadní odlišnosti a nepřesnosti, které způsobují nevěrohodnost tvrzení ohledně jejich rodinného života. Zároveň kvůli těmto rozporům nelze na stěžovatele hledět jako na rodinného příslušníka občana Evropské unie ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců.

[3] Námitku, že žalovaný nespecifikoval, v čem je spatřován zájem státu na tom, aby stěžovatel dále nepobýval na území České republiky, označil městský soud za absurdní, jelikož z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelně vyplývá, že stěžovatel nerespektoval právní předpisy. Je evidentní, že stát má zájem na dodržování právních předpisů, které stěžovatel dlouhodobě porušoval.

[4] Městský soud dále neměl pochybnosti, že stěžovatel a pan B. V. K., který se na území České republiky dopustil trestné činnosti, jsou jedna a tatáž osoba. Námitku týkající se tzv. VISA Pointu označil za nedůvodnou, stejně tak i námitku, že tvrzení osob dotazovaných při pobytových kontrolách nelze použít jako důkazní prostředek.

II. Obsah kasační stížnosti, vyjádření žalované

[5] Stěžovatel napadá rozsudek městského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[6] Má za to, že se městský soud nedostatečně vypořádal s námitkou porušení zásady materiální pravdy a s námitkou nedostatečného a nesprávného vypořádání odvolacích námitek žalovanou. Konkrétně namítal, že správní orgány jednoznačně neobjasnily, jak dlouho trval celkový pobyt stěžovatele na území České republiky. Z toho důvodu nelze jednoznačně usoudit, zda je samotné rozhodnutí o stěžovatelově vyhoštění přiměřeným opatřením, a z jakého důvodu byla stanovena doba, po kterou mu nemá být umožněn vstup na území členských států Evropské unie.

[7] Stěžovatel dále namítal, že městský soud nedostatečně a nesprávně vypořádal námitku směřující do nepřiměřenosti napadených správních rozhodnutí ohledně jejich dopadů do soukromého a rodinného života. Stěžovatel na území České republiky žije od roku 2008, má zde vybudované společenství i materiální zázemí, pobývá zde ve společné domácnosti se svou družkou, se kterou společně vychovávají dvě nezletilé děti.

[8] Městský soud se dle stěžovatele nedostatečně zabýval námitkou přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Prvoinstanční správní orgán relevantně neodůvodnil, proč byla uložena právě opatření ve formě vyhoštění a zrovna v této délce.

[9] Žalovaná odkázala na své vyjádření v řízení před městským soudem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná.

[11] Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou rozhodnutí, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námitky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti, tedy že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[12] Stěžovatel všechny námitky uvedené v kasační stížnosti (viz body [6] až [7]) koncipoval jako námitky nepřezkoumatelnosti. Poslední uvedenou námitku také jako námitku nesprávného právního posouzení.

[13] Prvoinstanční správní orgán ve svém rozhodnutí ze dne 11. 9. 2016 na straně 10 v prvním odstavci zcela jasně uvedl, z jakého důvodu stanovil dobu stěžovatelova neoprávněného pobytu na území České republiky právě od 1. 1. 2009 do 2. 2. 2012 a dále od 28. 7. 2012 do 8. 7. 2013. V doplnění odvolání ze dne 11. 10. 2016 stěžovatel namítal, že prvoinstanční správní orgán stanovil dobu jeho nelegálního pobytu bez relevantních důkazů. Žalovaná pak v napadeném rozhodnutí tuto námitku nijak nerekapituluje, ani na ni nijak nereaguje. Stejná námitka se pak objevila v žalobě, kde na ni ani městský soud nijak nereagoval.

[14] Opomenutí vypořádat námitky je bezpochyby vadou přezkoumatelnosti, která ovšem nemusí mít nutně vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. bod 10 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2016, čj. 9 Ads 278/2015–22). Stěžovatel v odvolání, žalobě i kasační stížnosti namítal, že doba, kterou určil prvostupňový správní orgán jako dobu jeho nelegálního pobytu na území České republiky, není podložena žádnými důkazy. Sám ovšem v kasační stížnosti tvrdí, že je na území České republiky od roku 2008. Pokud tedy prvostupňový správní orgán určil tuto dobu kratší, než ji uvádí stěžovatel, žádným způsobem mu tím negativně nezasáhl do jeho veřejných subjektivních práv. Právě naopak, neboť délka doby nelegálního pobytu byla jedním z faktorů ovlivňujících délku doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Tato vada tak nemohla a neměla vliv na zákonnost rozhodnutí. Nad rámec navíc Nejvyšší správní soud poznamenává, jak je již patrné z bodu [13], že provstupňový správní orgán podrobně osvětlil, jakým způsobem a na základě jakých důkazů dospěl k závěru o době nelegálního pobytu stěžovatele.

[15] Ohledně námitky zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatel v kasační stížnosti pouze opakuje svá tvrzení, která již uvedl před správními orgány a později i v soudním řízení, avšak nijak nereaguje na rozhodovací důvody městského soudu. Ten, stejně jako žalovaná a dříve prvostupňový správní orgán, neuvěřil tvrzením, že v České republice vychovává děti své družky, má zde vybudované společenství i materiální zázemí, a to z toho důvodu, že jeho předchozí výpovědi byly dramaticky odlišné od těch, které začal ve správním řízení uvádět po tom, co jeho zastoupení převzal právní zástupce. Zároveň jeho pozdější tvrzení ani neodpovídala výpovědím jeho družky a i zjištění učiněná na místním šetření byla s tímto v rozporu. V kasační stížnosti tento rozhodovací důvod nesporuje a nijak se nesnaží vysvětlit, proč nejprve vypovídal odlišně a proč i v tvrzeních jeho družky byly skutečnosti odporující jeho verzi událostí. Městský soud naopak podrobně rozvedl, kde spatřuje logické chyby v tvrzeních stěžovatele a učinil z nich závěr, se kterým se i Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Námitka nepřezkoumatelnosti a nesprávnosti právního posouzení vztahující se k rodinnému životu tak není důvodná.

[16] Námitku přiměřenosti rozhodnutí spojil stěžovatel v žalobě zejména s námitkou zásahu do rodinného a soukromého života. S touto námitkou se Nejvyšší správní soud vypořádal již v předchozím bodě tohoto rozsudku. Pokud zde stěžovatel nevedl reálně žádný rodinný život, do kterého by mohlo být zasaženo, pak z povahy věci ani nelze poměřovat přiměřenost zásahu do takového rodinného života.

[17] Nedůvodná je i námitka, že prvostupňový správní orgán nedostatečně odůvodnil formu opatření a dobu, na kterou je vydáváno. Ohledně formy opatření uvedl prvostupňový správní orgán na str. 10 v posledním odstavci, že stěžovatel naplnil zákonné podmínky pro uložení vyhoštění, když pobýval na území České republiky bez povolení, a ohledně doby, na kterou bylo opatření vydáno, na str. 13 v posledním odstavci uvedl následující: *„Doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 2 roky, a to vzhledem ke skutečnosti, že cizinec na území České republiky pobýval od 01.01.2009 do 02.02.2012 a dále od 28.07.2012 do 08.07.2013, kdy byl zajištěn bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán se domnívá, že tato doba je adekvátní s ohledem na závažnost jednání, kterého se neoprávněným pobytem na území České republiky dopustil.“* Dle Nejvyššího správního soudu jsou oba právní názory dostatečně odůvodněné.

IV. Závěr a náklady řízení

[18] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil, proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s. zamítl.

[19] Výroky o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto dle uvedených ustanovení nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, která by jinak měla právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly v řízení žádné náklady nad rámec její úřední povinnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 16. ledna 2018

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu